...کلي کيسې

...اوښکو ډکې وې، د ټيکري لاندې يې تور
...ايه ښکارېده، ښه شېبه يې سترګې هندارې
...ړې اوښکې له سترګو راووتلې، په غريو شوه،
...ولګېدې، بانه يې يو بل کې وروستل، لانده

...کيسې پيل و. که لنډه کيسه، په پيل کې دا
...لوستونکی به د کيسې تر پايه ورسره بيايي.
...، د نهيلۍ علت يې څه و؟ خاوند، ورور يا
...ورباندې رالوېدلې ده؟
...، لوستونکی مجبوره دی چې د خپلو پوښتنو

...لوستونکی پوهېږي چې کيسه څه ده. په بله
...ړی وي چې لوستونکي ته دا ډول پيل په زړه

...سفزي صاحب راغلې ټولې کيسې له تلوسې
... د کيسې په پای باندې پوه نه شي او کيسه

((درزشو...مړه دوړه له خاوروپورته شوه، جمال دلومړی ليکې کندې ته ځان واچو...بله مرمۍ يې دسرله پاسه تېره شوه، له ښې اوکيڼ لوري يې نورملګروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بېړه خپلوټوپکونوباندې ګوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.))

دا برخه مې د يوسفزي صاحب د (بريد) له کيسې څخه راواخيسته. دا تصوير په دې توګه هم ليکل کېدای شواى:

جګړه وه، مرمۍ اورېدلې، جمال د لومړی ليکې کندې ته ځان واچاوه.......

خو دې ډول تصوير ته د مړه تصوير نوم ورکولی شو، هغه تصوير چې په (درز شو...) او (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) کې شته، په مړه تصوير کې يې درک نه شو مونډلی. (درز شو) (مړه دوړه له خاورو پورته شوه) ژوندي تصويرونه دي، لوستونکی د جنګ صحنې ته بيايي او د جنګ د صحنې له ليدلو سره سره، د هاوان د مرمۍ او يا هم د ماين د چاودنې غږ هم راباندې اوروي. دا ډول تصويرونه په ذهن کې ژوندي کېږي، سا اخلې او لوستونکی هم خپل ځان په هماغه صحنه کې احساسوي، چېرته چې د کيسې کرکټر يا کرکټرونه دي.

يوسفزی صاحب د تصوير په جوړولو کې تکړه دی، ژوندي تصويرونه جوړوي، داسې تصويرونه چې د لوستونکي په ذهن کې حرکت پيدا کوي.

د يوسفزي صاحب د کيسو د ژبې يوه بېلګه به د (پاچا) د کيسې له يوې برخې راواخلو ((ماشوم په زاړه ټيم کې مزی واچو، په خړو خاورو يې کش کړ، د سترګو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سيوری نه درلود، په منځ کې يې يوازې يوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه يې وهل، بېرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو يې د خاورو رنګ اخيستی و، له رنګه تور مخ يې لمر ته برېښېده.))

ځيني [illegible] ن [illegible] پېچلو [illegible] او [illegible] صطلاحاتو [illegible] ګرځي [illegible] ی په دې فکر کې دي چې مغلق او پېچلي کلمات کيسه او يا هم کومه بله ليکنه پياوړې کوي او په دې سره پخپله ليکوال پوه او د ډېرې مطالعې خاوند ښکاري، خوپوښتنه داده چې موږ کيسه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا له پاره لیکو؟ ایا هغوی په دا ډول پېچلو کلماتو پوهیږي؟ ایا د مغلقو تورو کارول هنر دی؟

نه، کیسه د لغاتو ډیکشنري نه ده او نه هم یوازې د پوهنتون محصلین یا استادان کیسې لولي. کیسه د ټولو هغو کسانو له پاره لیکل کېږي چې یو څه لوستی شي. په دې کې باسواده دهقان، د پنځم صنف زده کوونکی، د پوهنتون محصل، استاد... ټول راځي، نو د کیسې ژبه باید ساده وي.

یوسفزي صاحب همدې ټکي ته پام کړی، هغه ژبه یې را اخیستې ده چې ټولو ته د پوهاوي وړ وي، واړه او زاړه وربادنې پوه شي او هېڅوک ونه وایي چې دا (ټکی) نو څه مانا؟

د یوسفزي صاب نثر خوږ دی، لنډې جملې لري او لوستونکی نه ستړی کوي.

ډیالوگونه یې هم لنډ او طبیعي دي، هر څوک یې له خپلې پوهې سره سم غبرولی دی، د کیسو موضوعات یې تر ډېره نوي دي او که ځینې موضوعات زاړه هم وي، نو له یوې داسې زاویې یې ورته کتلي دي چې نوې بڼه یې ورکړې ده. نوې زاویه، په خپله نوې موضوع ده.

د ((سلگۍ)) په کتاب کې راغلې ټولې لنډې کیسې ښکلې او له پیغامونو ډکې دي. که یې په هره برخه بحث وکړو، نو کتابونه پرې لیکل کېدای شي، په دې کیسو کې زموږ د خلکو ناخوالې انځور شوي، هغو ستونزو ته اشاره شوې چې همدا اوس موږ ورسره مخ یو. یوسفزي صاحب همدا ستونزي د هنر په جامه کې رانغاړلې او په ښه توگه یې انعکاس ورکړی دی.

ویې لولئ او خوند ترې واخلئ!.

د ښاغلي یوسفزي صاحب د لا بریاوو په تمه

په درنښت

نصیراحمد احمدي

۲۸-۲-۱۳۹۴

د یوسفزي سلگۍ

د ښاغلي عزیزالدین یوسفزي د لنډو کیسو پېښې ده له خپل چاپېریال نه راټولې کړې او په هره یوه کې د ده د اوسني چاپېریال انځورونه وینو!

ده لنډې کیسې رښتیا هم لنډې لیکلي.د دغو کیسو په لوستو سړی پوهېدی شي، چې ده د کیسې په شاوخوا کې څومره نورې خبرې لوستونکو ته پرېښې او یوازې یې غټ غټ ټکي ترې رالیکلي دي.

په کیسه کې یوه پېښه په مینه او په زړه پورې ډول بیانول د ټولې کیسې اصلي منځپانگه په ډاگه کوي. پېښه د موضوع په انتخاب پورې اړه لري او موضوع د ذهن د منلو خبره وي؛ډېر خلک هره ورځ داسې پېښې گوري، چې کیسه وي، خو لیکلې کیسه بیا د هر ذهن کار نه وي، ښاغلي یوسفزي ته خدای خلاق ذهن ورکړی، ځکه خو یې له خپلو لیدنو کتنو کیسې جوړې کړې او د خپل وخت د چاپېریال یو ډول گزارش یې په ادبي ژبه وړاندې کړی دی.

ما دده زیاتره کیسې ولوستې. لنډې دي، د کیسې پیل یې خوندور دی، کرکټرونه یې راڼه دي او په ابهام کې نه دي. ان له پیله ورسره تلوسه ملگرې وي.خبرې اترې په کې ډېرې اضافي نه دي او له سیمه ییز طرز فکر سره ښې برابرې دي.له کیسې نه زېږېدونکی خیال یې هم روڼ دی.لوستونکي ته که څه پرېږدي هم، نو د هغه ذهن په کې نه بندیږي. د اوسنۍ لنډې کیسې له تعریفونو سره سم د ده زیاتره کیسې یو مناسب وروستی تمځای یا اوج ټکی لري، چې لوستونکی له اړتیا سره سم ژور سوچ ته اړباسي او په پای کې دا چې د کیسو په لیکنه د ژوندانه لپاره یو ښه پیغام وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي.

ددې ټولګې پیل له داسې کیسې شوی، چې زموږ د بې تعلیمه ټولنې یو ښه انځور راښیي.«تعلیم» کیسه زموږ د ژوند کیسه ده. موږ ولې تعلیم نه لرو؟ ولې مو مېرمنې په داسې یوه حالت کې دي، چې د ټیلفون کولو وسه هم په کې نه شته.دا یوه مېرمن نه ده، پوره ولس دی او په هر ځای کې له داسې یوه حالت سره مخ دي، چې نیم ژوند هم ورته نه دی پاتې.د دې کیسې پای هم په داسې یوه انداز شوی، چې لوستونکی فکر کوي، لیکونکی به ګنې نورې خبرې هم لري.اوس – اوس د کیسو همدا بڼه ډېره مناسبه ده، چې لږه کیسه ویونکي ته هم پاتې شي او د پښتو متل له مخې « په نیمه یوه شي!»

دویمه کیسه هم زموږ د اوسني ترافیکي نظم یوه څنډه راښیي، چې موږ له دغې ژوندنۍ اړتیا سره څه ډول چلن کوو!؟ که څه هم په دغه کیسه کې به ځینې مکالمې اضافي ښکاري، خو په عمومي توګه کیسه دومره لنډه ده، چې دا په کې نه معلومیږي!؟

ورپسې یوه ډېره لنډه کیسه لولو، چې اوس – اوس دغو کیسو ته« کیسه ګۍ» وایي.دا زیاتره د انټرنیټ د وخت کیسه ګۍ دي، چې په لنډ مهال کې دود شوي.ان کله کله د نامسلکي لیکوالو په دغو ډول لنډو کیسو پیښیږو. دا ډول کیسې نو ښېخي لنډې دي.معلومیږي، چې انسان له یوې نه بلې ورځې ته څومره د لنډون په منډه سر دی.دا یې ښې بیلګې دي.د کیسه ګۍ ټکی هم اوس- اوس دود شوی، خو ما دا ټکی یو ځل مخکې د ارواښاد قلندر مومند د لنډو کیسو ټولګې (ګجرې) په سریزه کې کتلی و.دا سریزه د ارواښاد کامل مومند وه. کامل صیب د یوه انګلیسي لیکوال N.U.KOK له خولې یوه کیسه ګۍ لیکلې وه، چې داسې وه:

« د اور ګاډي په ډبه کې یوه ښاغلي خپل ملګري ته ووی:

- زه په ارواوو (ارواحو) عقیده نه لرم!

خوا کي ناست ملګری یې ووی:

- ښه، عقیده نه لرې!!»

ښاغلي کامل دې ته« کیسه ګۍ » ټکی کارولی، خو دا ټکی ماته تردې هم پخوانی ښکاري. په پښتو فوکلور کې ډېرې نورې وړې کیسې هم شته، چې زموږ ښځینه یې د کیسه ګۍ په نومونو یادوي. په هره توګه مطلب مې داو، چې په لنډو کیسو کې اوس نورې لنډې کیسې هم راوتي دي. ښاغلی یوسفزی یې وخت ناوخت په فیسبوک پاڼه خپروي.دا کیسه ګۍ «ازادي» یې هم غالباً اول ځل همدلته خپره کړې.که څه هم دا د ښاغلي کاک غونډې هومره لنډه نه ده، خو په همدې ډول کیسو کې د ګڼلو ځای لري.

ددې کیسه ګۍ پیغام خو نور هم جوت دی، خو یوه خبره ده، چې د عسکر او د تورې د خاوند مقابله که اوسنۍ خبره وي، نو بیا خو لږه ګډوډه ده او که پخوانۍ وي او اوس لیکل شوي وي، نو بیا به پرې د «خو» ګوته ایښول لږ ګران وي.خو ده په روڼوالي کې خپلې اوږې سپکې کړي او ګزارشي بڼه یې ورکړې، چې په محتویاتو یې، دی څوک نه شي ملامتوی!!

د «لور= Daughter)کیسه هم لنډه ده، زموږ د پښتني ژوند اوږد داستان په کې پروت دی.د پلار د څېرې انځورنه او بیا ورپسې د لور د ارماني ژوند د یوې څنډې لیکل خواږه دي. په دې کیسه کې که لور د سپینو ویښتو پر ځای د تورو ویښتو والا وای، لابه دلچسپه وه. په کیسه کې ممکن ځینې لوستونکي هغو ته پاتې کیسه درک نه شي کړای، خو په خپله د کیسې اوسنی پلاټ هم یو بلا پیغام لري.

«سلګۍ» کیسه هم زموږ د ژوند یو اوږد ځوروونکی داستان بیانوي، چې پلرونه له لوڼو سره او یا په بله ژبه نارینه له ښځینه وو سره څه نه کوي؟ ددې کیسې پیغام تر نورو ډېر روښانه اواسانه دی!

د «اوښکه» کیسه هم کیسه ګۍ ده، چې د پښتني ښځینه وو د محرمیت او محرومیت داستان ژاړي او په زړه پورې ده.

«برید» کیسه هم د وطن د وياړونو د یوې برخې کیسه ده، چې څه وړ موږ له نورو سره لاس په ګریوان یو.

ورپسې د «پاچا» کیسه هم زموږ د اوسني خواره واره او بې باوره ژوندانه یوه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانښيي.

بیا د «چوپتیا» کیسه ګۍ هم له آره یوه غټه کیسه ده، خو ده په ډېر مهارت وړه کړې، که نه دا هر یو، ماشوم او مور په ډېر تفصیل بیانېدی شول.

«ښکلا»، « زه بدلمنه نه یم» او «حواله» ددې ټولګې وروستۍ درې کیسې دي، چې هر یوه د بیان خاص انداز لري او لوستونکی ډاډمنوي، چې ښاغلی لیکوال عزیزالدین یوسفزی به زموږ د اوسنیولنډو کیسو یو وخت نوموتی لیکوال وي- که خیر وي - او ورسره به موږ ته له زړه وړونکو خبرو ډکې کیسې په اوسنیو لنډو کیسو او لا لنډو کیسو (کسیه ګیو) اړوي.

یوسفزي ته دې خدای همت ورکړي، چې د پښتو ژبې د هنري نثر لیکنې ډګر ته په خوشاله زړه راننوتی. او ذهن وفکر یې د کیسې په شان د ژور سوچ خبرو ته وزګار کړی دی.

دده په هره کیسه ډېرې خبرې کېدی شي او ولې به نه شي کېدی، چې زموږ اوسنی ژوند له جګړو، ننګونو، ناوړه دودونو او له ګنو نورو ستونزو ډک دی او داستونزې د زیاترو ترمنځ ګډې دي. یوازې یو کیسه لیکونکی کړای شي، دا ډول چاپیریال په ادبي لفظونو کې وکاږي.

زه ښاغلي یوسفزي ته ددې لومړنۍ هڅې مبارکي وایم. که یو نیم ځای دی چرته ښوېیدلی هم وي، خو اوس ورته له نیوکو نه هڅول ډېره ګټه لري. ژوند یې لا په مخکې دی، څو کاله وروسته به په خپله پوه شي، چې کوم کاړه ځایونه باید سم کړي.

ټولو ته له مینې او درناویو سره

محمد داود وفا

جلال اباد

۲۰۱۵.۵.۱۹

۱۳۹۴.۲.۲۹ل

زما کیسې

ماشومتوب ښکلی وي،د ملي بس له کړکۍ مې سر ایستی و،مور ته مې ژړل او په لاندې سرک کې روان نور موټرونه مې ترې غوښتل. لاره بنده وه،ملي بس د ماهیپر پورته سر کې ولاړ و،لاندې سرک کې موټرونه کوچني ښکارېدل،په یو تونل به ننوتل او له بل به ووتل؛نو ځکه له پورته د هغې ساحې تصویر راته د ماشومانو د لوبو میدان و. دا مې د ژوند د لومړي پړاو لومړنی تصویر دی او په ذهن کې مې تر اوسه پاتې،چې په یاد راوړلو یې اوس هم ترې خوند اخلم.

خبره مې پر تصویر رایاده کړه،د کیسې په ټولو توکونو کې مې د تصویر ترسیمول ډېر خوښیږي،کېدای شي دا مینه به مې د هماغه ماشومتوب له وخته راسره مله وه،له مشرانو مې کیسې اورېدلې،کله به چې کوم مېلمه موږ کره راغی؛نو زما تمه به ترې دا وه،چې یوه کیسه پیل کړي،بیا به مې په مینه اورېده،کله به چې خپلوانو کره مېلمانه شوو؛نو د کیسو پنډ به مې له خپلو همزولو ماشومانو سره خالي کړ.

د ښوونځي له دورې سره مې د کیسه ییزو لیکنو سره مینه یوه پر دوه شوه،کتابونه او مجلې به مې د کیسو لپاره ډېر خوښېدل،بیا داسې وخت راغی چې د لومړي ځل لپاره مې د یوې کیسې موضوع په ذهن کې پیدا شوه،د لیکلو کوښښ مې وکړ،یو څه بریالی شوم،کېدای شي دا به مې د کیسو سره د ډېرې مینې او د کیسو د ډېرې لوستنې وجه وه،په هر حال،ملګرو مې ډېره خوښه کړه،ښوونکو وهڅولم،سر له واره مې په مجله کې د خپرېدو لپاره ورکړه او خپره شوه.

کیسه لیکل مې په مینه پیل کړل،کوښښ مې دا و،چې د لوستونکو د نیوکو لړۍ لږه راکمه کړم؛نو ځکه به مې یوه کیسه په ډېر ځنډ کې لیکله،لنډه دا چې دې مینې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ادبیاتو پوهنځي ته کش کړم،دلته مې په مسلکي ډول لیکوالي ولوسته،خپلې لومړنۍ نیمګړتیاوې مې تر ډېره پورې سمې کړې.

دا چې (سلګۍ) زما د لنډو کیسو لومړنۍ ټولګه ده،د خپرېدو بیړه مې ورته هېڅکله نه ده کړې،چې دې خبرې ته خپلو استادانو هم متوجه کړی یم،ما هم صبر کړی،تر څو داسې یوه ټولګه چاپ ته تیاره کړم،چې د خپرېدو وړتیا او ارزښت ولري.

د کیسې موضوعات مې له خپلې ټولنې رااخیستي،هدف مې د (ادب،د ادب لپاره) څخه ډېر لېرې دی،بلکه د (ادب،د ژوند لپاره) تر سرلیک لاندې مې خپل قلم څرخولی؛نو هیله لرم چې زما دا هڅې د خپلې ټولنې د دردونو دوا شي!.

اوس یې وخت دی چې له خپلو دوو داسې مشرانو ملګرو څخه د زړه له تله مننډوی واوسم،چې دا ټولګه د همغوی هڅونو او لارښوونو ستاسو په لاسونو کې کېښوده،په خپلو ښایسته لیکنو یې لا ښکلې کړه،قدرمن نصیراحمد احمدي،چې تر اوسه زما نالیدلی استاد دی،کتابونه یې د کیسه لیکنې لپاره زما ښوونکي او لارښوونکي دي،چې هم یې وخت ناوخت د فیسبوک او بریښنالیک له لارې راته خپلې نېکې لارښوونې راکړې.

بل هغه چا چې په دې لاره کې یې راته تر هر بل چا ډېر لاس نیوی کړی،په دې مسلک یې لا وپوهولم،زما ښاغلی استاد پوهنمل محمد داود وفا صیب دی،چې تل یې د یو ملګري په ډول راته په دې برخه کې ښې مشورې راکړې. همدارنګه خپلو ټولو ملګرو ته یو ځل بیا کور ودانی وایم،چې ددې ټولګې په خپرېدو کې یې راسره هر راز مرسته کړې ده،د منني الفاظ مې دې تاسو ته لاپیاوړي وي،بې تاسو دې نه شم!.

امین

درنښت

عزیزالدین یوسفزی

۱۵-۳-۱۳۹۴

لغمان - عمرزيي

تعلیم

ماشوم چغې وهلې... ښځې خپل ټیټر ته جوخت نیولی و، په حویلۍ کې یې ښکته او پورته ګړندي ګامونه اخیستل، نرۍ کړیکو ټول کور په سر اخیستی و، د ښځې په لاس د تاو شوي اوږده مزي له څوکې مبایل ټال خوړ.

د برنډې په څنډه شین پلاستیکي ترموز ایښی و، ښځه ورتاوه شوه، تر څنګ یې ښیښنه یي ګیلاس ته لاس کړ، ماشوم غلی شو، شېبه وروسته ګیلاس له نیمایي اوبو ډک و، د ماشوم خولې ته یې نږدې کړ، هغه مخ واړو، بیا یې کړیکه کړه، ښځې بېرته ګیلاس کېښود، له برنډې لېرې شوه، د ماشوم په تندي یې لاس کېښود، سره تبه یې درلوده، په اوږه یې واچو، ورو ورو یې خوځاوه، خو د هغه ژړا ونه دربده، له اوږې یې بېرته لېرې کړ، له غومبورې یې ترې مچه واخیسته، شونډې یې اوږدې کړې، په معصومانه انداز یې وویل:

ـــ بس نو... دغه ده، اوس دې پلار جان راځي.

ماشوم لا هماغسې ژړل، ښځې د لوی ور په لور سترګې واړولې، ور بند و، موبایل یې مخته پورته کړ، په توکمو یې ګوتې کش کړې، ښه شېبه یې ورته سترګې نیولې وې، پدې کې لوی ور ګړپ کړ، ښځې ور وکتل، له وره یو کوچنی هلک راننوت، شاته یې د ښوونځي بکس ځوړند و، ښځه ژر ورمخته شوه، هلک وویل:

ـــ سلام علیکم مورې! وروک مې ولې ژاړي؟

ښځې د سلام ځواب ورکړ، خو هلک بیا وار ونیو:

ـــ د کوڅې هاغه سر ته یې ژړا راتله.

ښځې موبایل هلک ته وړاندې کړ، په وارخطایی یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ هله پرهده(فرهاده)! ژر شه، پلار ته دې زنګ ووهه، خدای دې نه کي... ورور دې له تبې مړ شو.

هلک د ښځې له لاسه موبایل واخیست، په تېزۍ یې د توکمو په سر ګوتې کېکاږلې، ژر یې غوږ ته نږدې کړ، یوه شېبه غلی و، بېرته یې ښځې ته موبایل ونیو:

ــــ هه! زنګ ورغی.

ښځې موبایل غوږ ته پورته کړ، له مقابل لوري نارینه غږ شو:

ــــ هلو!!

ښځې ځواب ورکړ:

ــــ هلو د پرهد پلاره!

ــــ اورم یې، خیرت دی؟

ښځې ماشوم ته وکتل، غلی و، سترګې یې پټېدلې، بېرته یې موبایل خولې ته نږدې کړ:

ــــ د عابد سره تبه ده، له صبایي نه په یوه چغه دی.

له مقابل لوري بېرته غږ شو:

ــــ نو ولې دې وخته نه خبرولم؟

ښځې ژور اسویلی وکړ:

ــــ کاش چې ما ام تعلیم کړی و، وخته به مې زنګ در وهلی و.

پای

سور رنګ

په موټر کې ناستو کسانو شور کړ، یوه چیغه کړه:

ــــ استاده! لږ ورو ځه...داځه کوې!؟ که په ژوند تنګ یې، موږ خو نه یو کنه..

له وروستۍ چوکۍ بل غږ کړ:

ــــ هو استاده! رښتیا وایي، لږ ایطیاط کو.

دموټروان (استاد) تندی ګونځې شو، له ځانه سره وبڼرېده، څوشېبې په موټر کې چوپه چوپتیا شوه، ناستو کسانو بېرته له یوبل سره خپلې خبرې پیل کړې، تر څنګ مې، ښیښې خواته دنګ، نری ځوان ناست ؤ، مخ یې ماته راواړو، په غټو تورو سترګو یې وړې سپینې عینکې وې، نري برېتونه یې درلودل، ږیره یې لنډه وه، راواړاندې شو، ورو یې راته وویل:

ــــ ډرېور ته دې پام دی!؟

زر یې بیا وویل:

ــــ غوصه ام لا دی دی، که اوس ورنه په سړک کې دترافیکي نښو پوښتنه وکې، یوه بم جواب نکي.

ومې ویل:

ــــ بې ازموېنې یې لېسانس جېب ته کړی، څه غم یې کئ.

ځوان بیا وویل:

ــــ کاش اډه کې پرې پوه وم، که خو ورسره راغلی وم.

پدې کې مخکني کس چیغه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــ مخې ته وگوره استاده!!...

له چیغې سره په سړک کې دټایرونو دسولېدو غږ پورته شو، مونږ یودم په مخکنۍ چوکۍ لاسونه ولگول، د ټایرونو سوځېدونکی بوی مو حس کړ، په موټر کې شور جوړ شو، دټولو غاړې اوږدې شوې، په ډرېور یې چیغې کړې، موټر مو مخامخ ټېلرته نږدې شوی ؤ، ټېلرهم تر خپلې وسې قابو شوی ؤ خو زر ترې یو ډبل، غټ او برېتور ډرېور ښکته شو، زمونږ خواته راغی، په غوصه یې وویل:

ـــ ته ډرېور یې یا(...)!!؟

پدې کې زمونږ ډرېور ورښکته شو، غوښتل یې چې دملامتۍ سربېره، ورسره جگړه هم وکړي، خو مخکنی کس زر ورپسې ښکته شو، دټېلر ډرېور مخ ته ودرېد، په مؤدبانه انداز یې ورته وویل:

ـــ خیر دی استاده!.. ملامتي زمونږ وه، ستادې کور ودان وي چې په مونږ مخامخ رانغلې.

داځل دټېلر ډرېور له غوصې پرته وویل:

ـــ گوره وروره! ایتاسو ټولو دمرگ و ژوند مسولیت په غاړه لري، لږ ایطیاد دې وکي.

بیایې په سړک کې سپینې کرښې ته لاس ونیو او ویې ویل:

ـــ ده ته باید متوجې شي چې بل موټر نه مخکې نه شي اوپردي لاس ته وانه وړي.

شېبه وروسته بېرته په خپل موټر کې ناست وو.

د ډرېور رنگ الوتی و، خو هېڅ یې له خولې نه وتل، یوه پرې غږ کړ:

ـــ استاده! اغه دې ندي اورېدلي چې...(ایطیاد دژوند سرمایه ده).

له شاته چوکۍ نه بل غږ کړ:

ـــ استاده! که اره ورځ دې امدا حال وي؛یقین نه کوم نوره سورلۍ درسره رایشي.

پدې کې ډرېور موټر غاړې ته ودرو، په غوصه یې مخ راواړو، ویې ویل:

ـــ داخو اغه پخوانی میلي بوس ندی چې په یوه ورځ کې بم نشو رسېدی...دې ته

مرسیدس وایي، باید تېز لاړ شي.

یوه ځواب ورکړ:

ـــ خیر غواړه استاده! ار څه نه خیر بېتره ده.

ډرېور بېرته موټر روان کړ، نور هېڅا ورته څه ونه ویل، ځکه چې خبرو او نصیحت پرې اثر ونکړ، یواځې دا مو غوښتل چې اوس په خیر ورسېږو او بس.

ترخنگ مې ناست ځوان راباندې غږکړ:

ـــ وبښئ! یو ساعت کېږي چې خواپه خوا ناست یو، خویو دبل په نومونو نه یو خبر.

موسکی شوم، نوم مې ورته وښود او زیاته مې کړه:

ـــ او ستاسو!؟

ـــ زما نوم کریم دی.

ځوان موسک شو، بېرته یې له ښیښې دباندې سترگې سیخې کړې...لېرې غټ اولوی غرونه پراته ول، لمنې یې سیند ته ښکته شوې وې...شنې ښکارېدې، سیند له اوبو ډک روان ؤ...څپې یې سپینې اوجگې وې، د سیند دې غاړې ته ښکلي شنه پټیان ښکارېدل، کله کله به مو تر سترگو یو، دوه موټر تېر شول.

کریم خپل ورغوی له ښیښې اووېست...شېبه وروسته یې بېرته مخ راواړو، شونډې یې له نریو برېتونوسره وخوځېدې:

ـــ دوه کاله بعد مې داښکلې هوا حس کړه.

زر مې وویل:

ـــ ولې؟ لکه چې خارج کې وې؟.

کریم بېرته لاس له ښیښې راټول کړ، ویې ویل:

ـــ هو!.. په ترکیه کې وم، دطب پوهنځی وایم، په کلنۍ روخصتۍ راغلم او...

دکریم خبرې لا خلاصې نه وې چې مخکني کس چیغه کړه، له چیغې سره مو زورور ټکان وخوړ، تر غوږ مې دښیښې دماتېدو اواز اویو غټ درز شو...په ځان پوه نه شوم، په سترگو مې تیاره خوره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه وروسته مې په سر درد احساس کړ، سترګې مې نه خلاصېدې، خودخلکو اوموټرونو شور مې ترغوږ کېده، په ډېرې ستونزې مې سترګې خلاصې کړې، ځمکه راباندې تاوېده، هرڅه راته تت ښکارېدل، خو ورو ورو هر څه روښانه شول، دسړک په غاړې غټې تیګې ته تکیه وم، مخامخ مې وکتل...زمونږ موټر سرچپه پروت ؤ، ترڅنګ یې بل مرسیدس په بغل لوېدلی ؤ، دسړک دواړو خواوو ته ډېر موټر ودرېدلي ول، له دواړو جنګېدلو موټرونو نه خلک چارپېره تاوېدل، چا موبایل غوږ ته نیولی ؤ... او نورو به د موټرونو له منځ نه یو یو کس راوویست، په دې کې مې سترګې په کریم ولګېدې چې له ما نه لږ لیرې پروت ؤ، سترګې یې پټې وې...په تندي یې سرو وینو لارې کړې وې، له نریو برېتونو یې تېرې شوې وې، سرته یې په وینو ککړ دستمال ایښی ؤ، ترڅنګ یې دسپینې وړې عینکې ټوټې پرتې وې...

کوښښ مې وکړ چې پورته شم، خو ښي پښې مې حرکت ونکړ، نری درد یې وکړ...لاندې مې ور وکتل، پایسه مې په وینو سره وه، زر مې پورته کړه...دزنګون لاندې غوښه څیرې وه، دهډوکي سپینه څوکه ترې راوتلې وه.

په دې کې یو څوک مې ترڅنګ راغی، لاس کې یې د اوبو بوتل ؤ، زر یې راته په خوله کې راکړ، یو ګوټ مې ترې وکړ...دامبولانس غږ شو، بوتل مې بېرته ولاړ کس ته ونیو، ولاړ کس زر وویل:

ـــ اغه دی...امبولانس راغی، الله به خیر کي.

له امبولانسه دوه کسانو رامنډه واخیسته... سپینې جامې یې پرتن وې، دواړو سپینه اوږده اوسپنیزه تخته نیولې وه، لومړی کریم ته ورسېدل...دواړه کېناستل، یوه دکریم غاړې ته لاس نږدې کړ...خو بېرته غلي پاڅېدل، یوه سپینه ټوټه پرې خوره کړه.

زما تر څنګ ولاړ کس راټیټ شو... اوږه یې رالاندې کړه او دامبولانس خواته یې روان کړم، پدې کې مې سترګې دسړک دغاړې په ترافیکي لوحې ولګېدې...دایروي شکل یې درلود، په دایره کې ددوو خواپه خوا موټرونو رسمونه ول...ښي یې تور، خوکیڼ لوري ته په سور رنګ کښل شوی ؤ.

پای

آزادي

خرپ شو...د عسکر له سر نه اوسپنیزه خولۍ ولوېده، توره په لاس زلمي (الله اکبر) کړ، د زلمي مخ ته د خړې درېشۍ لرونکي عسکر له غاړې وینو داره وکړه...په خړه خاوره د سرو وینو لیکه ولوېده، د عسکر سترګې رډې ووتې، ګېلېټۍ (ټوپک) یې له لاس نه ځوړند شو...سمدستي شا ته ولوېد، فضا دوړو نیولې وه، د ځمکې سر په وینو او خړو درېشیو رنګ و...

له هرې خوا د (الله اکبر) چغې شوې، زلمي شاخوا وکتل...ځوانانو ملاوې په څادرونو تړلې وې، په سرونو یې سپین دستارونه تاو ول، توري یې په وینو سرې برېښېدې...زلمی موسک شو، توره یې د اسمان لور ته نېغه کړه، څوکه یې وبرېښېده...له خولې یې لوړه ناره پورته شوه:

ـــ ازادي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور

هېنداري ته ودرېدله، سترګې يې لـه اوښکو ډکـې وې، د ټيکـري لانـدې يـې تـور وېښتان وتي ول، يو يو سپين په کې له ورايه ښکارېده، ښه شېبه يـې سـترګې هنـدارې ته نيولې وې، د مخ د ګونځو په ليدو يې مړې اوښکې له سترګو راووتلې، په غريو شوه، پورته يې وکتل، سترګې يې په تورو تيرانو ولګېدې، بانه يې يو بل کـې وروسـتل، لانـده شول...

په غټ نارينه غږ يې ټکان وخوړ:

ــــ فاطمې لورې!؟

جلۍ ژر په اننګو ګوتې کش کړې، غږ يې کړ:

ــــ دلته يم ابا! درغلم.

له کوټې ووته، د حويلۍ منځ کې په زاړه فرش باندې سپين ږيري سړي پيتـاوي تـه ډډه وهلې وه، فاطمې ژر وويل:

ــــ ستړی مه شې ابا! لکه چې بازار ته نه وې تلی!؟

سړي لونګۍ ته لاس کړ، بغل ته يې کېښوده، ويې ويل:

ــــ نه لورې! نه وم تلی.

ډبلې ګوتې يې په خپلې لنډې سپينې ږيرې کش کړې، بيا يې زياته کړه:

ــــ حاجي تور خان پوزې ته راوستی يم، نور يې راته حوصله تمامه کړې.

فاطمه هماغسې غلې ولاړه وه، لاندې ځمکې ته يې کتل، پـلار يـې خپلـې خـبرې وغځولې:

ــــ خير...زما نوم ام لونګ دی، که بيا يې راياده کړه، نو زه به يې ام خوښ شم.

***

په حويلۍ کې د ولاړې غټې ونې څوکه د مازيګر لمر ژېړه کړې وه، فاطمې په نغري اېښې تور چای جوش ته لاس کړ، پلاستيکي لوټکـه يـې تـرې ډکـه کـړه، د برنـډې پـه څوکه يې کېښوده، غږ يې کړ:

ــــ ابا! اودس ته مې درته اوبه راوړې.

لونګ له کوټې راووت، فاطمې ته يې وکتل، نغري ته ناسته وه، ويې ويل:

ــــ خير ويسې لورې! بې له تا خو زه هېڅ يم.

فاطمه موسکۍ شوه، وچ لرګی يـې نغـري تـه ننـه ايسـت، غلـې وه، لونـګ لـه سره لونګۍ لرې کړه، د اشدارې په راوتـلي مـېخ کـې يـې وځړولـه، کـيڼ لاس يـې پـه پکـه ککرۍ تېر کړ، لوټکې ته نږدې شو، دواړه لستوڼي يې تر څنګلو بـډوهل، کېناسـت، بيـا يې وويل:

ــــ دې خلکو ته دې خدای هدايت وکي، زما حال ته نه ګوري، بيا ام راته رامنـډې وهي.

فاطمه نغري ته ټيټه شوه، مړو سکروټو ته يې مخ وړاندې کړ، په شونډو يې پـوکې وکړ، سترګې يې تنګې شوې، له تورو سکروټو لمبه پورته شوه، بېرته په نېغېدو يې د لوی ور زنځير شرنګ کړ، شاته يې وکتل، پلار يې د ور پر لور روان شو، لسـتوڼي يـې ښـکته کول، فاطمې بېرته نغري ته مخ واړو، د تور ديګي لانـدې سره لمبـه تاوېـده، خـو ژر يـې بېرته لوی ور ته وکتل، له پلار سره يې له ونې ټيټ، ډنګر سـړی راننـوت، ژر پاڅېـده، د هغوی مخې ته لاړه، په مسکا يې وويل:

ــــ ماما جانه! سلام عليکم، ستړی مه شې.

سړي په سر مچ کړه، ځواب يې ورکړ:

ــــ ژوندۍ اوسې فاطمې بچۍ!

شېبه وروسته په برنډه کې لونګ او له ونې ټيټ سـړی ناسـت و، فـاطمې لـه نغـري ديګی لرې کړ، بېرته يې تور چای جوش کېښود، د برنډې پـه لـور يـې وکتـل، د هغـوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې یې اورېدای شوې، له ونې ټیټ، ډنگر سړي ووېل:

ــــ گوره لونگه! خور و لور به ترخو د پلار په کور ناسته وي، پرېږده چې خپل ژوند جوړ کې.

لونگ یې ژر په خبرو کې ولوېد:

ــــ خه نو معلم صیب! لکه چې حاجي تور خان ته ام په کراره پرېښنودې!؟

معلم فاطمې ته وکتل، کوټې ته ننوته، بېرته یې ځواب ورکړ:

ــــ لونگه! همدومره ظلم بس دی، نوره خوارکۍ په زړېدو ده، هسې ام حاجي تور خان لا دومره زوړ نه دی، دوه بچیان ورته یسیران پاتې.

په دې کې فاطمه له کوټې راووته، د پیالو پتنوس یې د برنډې په څوکه کېښود، بېرته د نغري خواته لاړه، لونگ ښه شېبه غلی و، بیا یې زیاته کړه:

ــــ معلم صیب! ماته به خذمت څوک وکي؟ فاطمه ام غواړي چې تر مرگه پورې له ما سره وي.

معلم یې په خبره کې ولوېد:

ــــ هغې خوارکۍ خو له حیا ځان غلی نیولی، ایا کله دې ورنه پوښتنه کړې، چې هغه څه وایي!؟

لونگ غلی شو، فاطمې د چای ترموز راوړ، پیالې یې ترې ډکولې، لونگ ژر ووېل:

ــــ دغه ده معلم صیب! اوس به یې ستا په مخ کې وغږوم.

فاطمې ته یې مخ واړو، ویې ویل:

ــــ فاطمې لورې! حاجي تور خان ستا غوښتلو ته راځي، ته پکې څه وایې؟

د فاطمې له لاسه ترموز کوږ شو، یو دم له سترنجۍ تاو پورته شو، غریو ونیوله، ژر پاڅېده، د کوټې په لور یې منډه کړه...

پای

سلگۍ

د جلۍ له سترگو دوه رڼې اوښکې رواني شوې، لاندې په خړ فرش ولوېدې، بانه یې یو بل کې ننوتل...لانده شول، ژړا یې زور ونیوله، ښه شېبه یې وژړل... غلې شوه، پښې یې ټولې کړې، زنه یې په زنگنو کېښوده، سترگې یې له سرو رگونو ډکې وې، په ډنگرو اننگو یې اوښکې ورغړېدلې...

چوپه چوپتیا شوه، خو یو دم به له بېرون نه د سړیو خنداگانې راغلې، د کوټې په کونج کې په تن ډنگرې جلۍ حرکت نه درلود، د توتکیو شور شو... پښو ته یې نیم ژواندی چینجی ولوېد، پورته یې وکتل، په چت کې د تیر له اړخه د خټو له وچو څاڅکو جوړه شوې ځاله نښتې وه، توتکۍ له دریڅې ووته، بچیانو یې له ځالې غاړې ووېستې، خولې یې وازې شوې، وچونگېدل... بې بڼو وزرونه یې ورو ورو رپېدل، په سرونو یې ځای ځای مړه وښتان نښتي ول.

د کوټې ور غنجا کړ... جلۍ ژر لاندې ځمکې ته وکتل، په اننگو یې گوتې کش کړې، لندې شوې، په وره کې له ونې لوړ سړی ښکاره شو، ورپسې نرۍ، ډنگره ښځه راننوته، سړي لنډه ږیره درلوده، سپین پکې زیات ښکارېدل، په پکه ککرۍ یې څو تاره مړه وښتان پراته ول، په څېره یې د ژور خفگان نښې وې... وړاندې راغی، د جلۍ تر څنگ ودرېد، نرۍ، ډنگره ښځه جلۍ ته نږدې کېناسته، چاودلي لاسونه یې د جلۍ مخ ته وړاندې کړل، له ټټر سره یې جوخته کړه، جلۍ غریو ونیوله، د ښځې مخ گونځې شو، سترگې یې ډنډې شوې، دواړو ورو ورو ژړل...

د توتکۍ بچي وچونگېدل، سړی غلی ولاړ و، ښه شېبه یې جلۍ ته وکتل، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو یې اوښکې روانې شوې، د ږیرې په منځ کې یې ننوتې، ورو یې خوله وخوځېده:

ـــ سپوږمۍ!... لورې! څه وکړم؟ پښتو ده، مجبور یم...

د سرې خبرې بندې شوې، له بلې کوټې غږ شو:

ـــ باز مامده! ناوخته دې کړه.

باز محمد ژر ځان کات کړ، لمن یې سترګو ته نږدې کړه، له کوټې ووت...

ترڅنګ کوټه له سړیو ډکه وه، په خپلو کې یې خبرې کولې، د باز محمد په ننوتو ټول غلي شول، بر سر کې په عمر پوخ سړی ناست و، تر خوا یې دېوال ته لرګینه امسا ولاړه وه، د خړې لونګۍ لاندې یې سپین وېښتان معلومېدل، په موټي ږیره یې د تور رنګ نښې وې، ګوتې یې د لور ته ورته برېتو په څوکو کش کړې، په لوړ غږ یې وویل:

ـــ باز مامده! د زوی مرګ ډېر سخته وي، هغه ام د یکي یو زوی.

شاوخوا یې وکتل، بېرته یې خبرې پیل کړې:

ـــ سپین ږیرو ته دې خدای خیر ورکي، چې زما و ستا تر منځ یې جوړ جاړی وکه.

تر خوا یې ناست سپین ږیري ژر وویل:

ـــ ملک صیب رښتیا وایي باز مامده! یار مامد له ملک صیب سره ډېر ظلم وکه، په مخ کې یې ورته زوی وواژه.

له ښکته بل سړی یې په خبرو کې ولوېد:

ـــ تېر په هېر بازمامده! د ښمني مو په دوستي بدله شوه، اوس دې ملک صیب زوم شو.

باز محمد غلی ناست و، د فرش په کرښو یې ګوتې کشولې، خو دا ځل یې دملک په غږ سر پورته کړ، ملک وویل:

ـــ بازمامده! زوی دې که هر چرته یي، راویې غواړه؛زما له خوا به ورته کوم تاوان ونه رسیږي.

ملک ټوخي ونیو، ښه شېبه یې وټوخل، بیا یې زیاته کړه:

ـــ دا دې جرګې خبره ده، وروسته لدې ورسره کار نلرم.

پدې کې د کوټې له هرې خوا غږونه شول:

ـــ هو! هو! رښتیا وایي.

دا ځل دملک تر خوا ناست سپین ږیري وار ونیو:

ـــ ورونو! غلي شئ!.

بیا یې بازمحمد ته مخ واړو، ویې ویل:

ـــ بازمامده! په موږه ناوخته کېږي، بېرون مو د ډولۍ تیاری کړی، ناوې راوباسه چې لاړ شو.

بازمحمد ژر پاڅېد، له کوټې ووت، له هرې خوا غږونه شول... ملک ته یې مبارکي ویله، خو له بلې کوټې د سپوږمۍ سلګۍ ټولو اورېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

په گرم وجود مې يخه هوا ولگېده، سترگې مې وبرېښېدې، په لومړي ځل مې رڼايي وليده، د يو چا په اننگو ورغړېدم؛وچو شونډو ته يې په رسېدو ودرېدم...بېرته مې شا ته وکتل، نورې ملگرې مې هم له رغړېدو وروسته ماته راورسېدلې، وجود مې درونـد شو...ملگرې مې راځخه بېلې شوې، له زنې يې واوښتې؛لاندې د گرېوان لوري ته يې ځانونه ورسول...

ما هماغسې د شونډو پر سر ځان ټينگ نيولی و، د خپل د پيدايښت په حقيقت مې ځان پوه کاوه...

پدې کې مې وجود ولرزېد، د سلگيو غږ مې ترڅنگ پورته کېده، ناڅاپه مې تر غوږو ډډ نارينه غږ شو:

ـــ گوره لورې! حاجي تورخان په ټوله سيمه کې نوم لري، خلک ورته لاس په نامـه ولاړ يي.

مخامخ مې وکتل...لوړ هډور سړی ولاړ و، ښه شېبه غلی و خو بيا يې سترگې زما په لور برگې کړې؛چغه يې کړه:

ـــ بس!! دا اوښکې دې بندې که!.

زما وجود لا لرزېده، ورو ورو سلگۍ مې اورېدې، خو بيا ډډ نارينه غږ مې واورېد:

ـــ گوره جلۍ! خير که سپين ږيری دی، د پيسو شمېر يې نه نيول کېږي، د حاجي تورخان مېرمن به يادېږې!!.

د جلۍ سلگۍ ډېرې شوې، ټول بدن يې لرزېده، نور مې ځان ټينگ نه کړای شـو،

د سترگو رپ سره لاندې د فرش په تارونو کې ننوتم؛ ژر مې پورتـه وکتـل، د جلـۍ مخ راته تت ښکارېده، سترگې يې ماته نيولې وې، ډېره بې وسه ښکارېده، غوښتل يې، چې ورسره پاتې شم، خو زما وجود په فنا کېدو و...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

برید!!!

درزشو...مړه دوړه له خاوروپورته شوه، جمال دلومړۍ ليکې کندې ته ځان واچو...بله مرمۍ يې دسرله پاسه تېره شوه، له ښي اوکيڼ لوري يې نوروملګروځانونه دکندې منځ ته وغورځول، ټولوپه بيړه خپلوټوپکونوباندې ګوتې کش کړې...چمتوشول، خوټول دقومندان غږته په تمه ول.

له مقابل لوري د وړومرميوباران ؤ، تنګه تياره دره دډزو شورپسې واخيسته، دکندې شاوخوابه ګردونه پورته شول، جمال سره دملګروډېربې صبره ښکارېده، ترڅنګ ملګري باندې يې غږکړ:

ـــ انوره! قومندان صيب ولې مونږته امرنه کی!؟

دکندې مخکنۍ برخې نه دوړه پورته شوه...انورسرټيټ کړ، په اوسپنيزې خولۍ يې ګردونه پرېوتل...دخولۍ مخکنۍ برخې ته يې لاس کړ، ټکان يې ورکړ...ښي اړخ ته يې وکتل، په لوړغږيې وويل:

ـــ اغه دی!..قومندان صيب راغی...

جمال ښي اړخ ته مخ واړو...دقومندان په لاس کې توره مخابره ښکاره شوه، په کنده کې په ډېرې بيړې روان ؤ، دهرسرتېري شاته چې رسېده خوله به يې وخوځېده، په اوږه به يې ورته لاس کېښود...داسې لکه ډاډچې ورکوي، بيابه روان شو...

قومندان دکندې منځنۍ برخه کې ودرېد، دمرميوشنهارۍ ؤ...په لوړغږيې وويل:

ـــ سرتېرو! دښمن په مونږه ناڅاپي بريدکړی...داسې ښکاري چې له پولې دېخواهم راغلي...

پدې کې چوپه چوپتياشوه...ډزې ودرېدې، قومندان غلی شو، تنګه تياره دره شنولوګيوپه سراخيستې وه، سرتېرويوبل ته په حيرانۍ وکتل خوبېرته يې مخونه دقومندان خواته واړول، قومندان زياته کړه:

ـــ څوشېبې مخکې له مرکزسره په اړيکه کې وم...له پېښې مې خبرکړل، خوپه ډېرې خواشينۍ چې مونږته يې دبريدامر ورنکړ.

داځل دقومندان خبرې ټولوبغيردکومې ستونزې اورېدلې، دجمال مخ لکه دنوروسرتېروپه شان له ډېره قهره تک سورؤ...سترګې يې له سرورګونوډکې وې، قومندان خپلې خبرې وغځولې:

ـــ مېړنوسرتېرو! خومونږنورغلي نه شوپاتې کېدی، ...که داځل له دښمنه يوه مرمۍ هم زمونږخواته راغله...نوغاښ ماتوونکی ځواب به ورکو.

ټولوسرتېروپه غبرګواوازونوتکبيرونه وويل، ښه شېبه غلي ول، خو له مقابل لوري څه ښکاره نه شول.

***

دسهارپه سپينه کې سرتېرودکندې شاوخواوړې خړرنګه خلتې ډکولې، بيابه يې دکندې په مخکنۍ برخه کې يوپربل کېښودې، په تنګه شنه دره کې چوپه چوپتياوه، خوکله کله به يوکارغه کاغ کاغ کړ، دشنې فلزي غرفې په سر، تور سور زرغون بيرغ رپېده، نورو سرتېرودخپلوغرفومخته غټې خلتې چې په مرميوسوري ښکارېدل اوبېرونۍ برخه يې په ډبلوسيمانواوبدل شوې وې...له خاورو ډکولې.

قومندان دکندې اړخ ته په جګې ښتې ولاړؤ...دوربين يې سترګوته پورته کړ، مخامخ لېرې ځای يې وڅاره، بغل ته يې په کمربندکې ځوړنده مخابره وچونګېده، خولاس يې ورنه وړ، شېبه وروسته يې مخامخ ټول ځای له دروبينه تېرکړ...لاسونه يې بېرته له سترګوښکته کړل، شاته يې لاندې وکتل، په جمال يې سترګې ولګېدې...غږيې کړ:

ـــ جماله!!

جمال په بيړه دپښتې سرته پورته شو...قومندان ته مخامخ ودرېد، پښې يې يوبل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته جوختې کړې، لاس يې دسلامۍ لپاره پورته کړ، له بېرته ښکته کولوسره سم يې شونډې وخوځېدې:

ـــ قوماندان صيب!...امرکوی

قوماندان ورته موسک شو، دجمال په اوږه يې لاس کېښود، دواړه دپښتې په سرورو ورو روان شول.

قوماندان وويل:

ـــ جماله! دتېرې شپې کړنې دې ډېرخوشاله کړم.

جمال موسک شو...سرېي ځوړندؤ خوځه يې ونه ويل، قوماندان بياخپلې خبرې وغځولې:

ـــ په داسې بريدونوکې...ددښمن لومړنۍ ښه پايره کوونکی وي...چې خطاکېدل يې ناممکن وي، خوتاورنه خپل ځان بچ کړ.

ددواړوپه څېروکې خوښي وه، ورو ورو يې ګامونه پورته کول، لږه شيبه وروسته قوماندان ودرېد...جمال ته مخامخ شو، ويې ويل:

ـــ زه تاغوندې سرتېروباندې وياړم...جماله!!

جمال لاهماغسې ښکته کتل، قوماندان لږمخته لاړ...له پولې هاخوايې ددښمن پوستې ته وکتل، سر باندې يې په شين اوسپين رنګ بيرغ رپېده...چې سپين يې کم خودشين رنګ په منځ کې يې هلال اويوستوری ښکاره کېده.

قوماندان په داسې حال کې چې سترګې يې له قهراونفرت څخه ډکې وې، وويل:

ـــ دښمن بېرته په شاتلی...شايدچې له دولت سره يې زمونږچارواکوخبرې کړې وي.

بېرته يې جمال ته مخ واړو، ويې ويل:

ـــ خو...مونږبايدبريدته چمتوواوسو، ځکه ...داسې ښکاري چې دښمن بيادکوم بريداراده لري.

***

مازيګرلږپه لوېدو ؤ، دښتروڅوکې زېړې ښکارېدې...يوه يوه مرغۍ به

ترسترګوشوه چې دښتروپه منځ کې به ننوته...

جمال ديونښترډډ ته ملا لګولې وه، ترخوايې ټوپک پروت ؤ، په لاسونوکې يې سپين کاغذنيولی ؤ...څه پکې ليکل شوي وو، شونډې يې خوځېدې، يودم به له ځان سره موسک شو...

شيبه وروسته يې دکوم چاغږرواورېد، شاته يې وکتل...انور ؤ، غږيې کړ:

ـــ انوره! راځه کنه..

دسترګوپه رپ سره يې انورترڅنګ کېناست، جمال ته يې وکتل، په لاسونوکې يې کاغذنيولی ؤ...ډېرخوشاله ښکارېده، زر يې پرې غږکړ:

ـــ جماله! لکه چې له کورنه راغلی!؟...دواده يې څه وئيلي؟ څه وخت دی له خيره؟.

جمال کاغذجېب ته دننه کړ...نږدې شو، دواړه لاسونه يې دانور له غاړې چاپېره کړل، خوله يې وخوځېده:

ـــ هو...انوره! راتلونکې اونۍ ته مې واده دی.

دواړوسره غاړه ورکړه، خودجمال سترګوته مخامخ دپولې ترڅنګ څه ښکاره شول، زرجلاشو، په بيړه يې وويل:

ـــ انوره! هلته وګوره...څه درته ښکاري؟

انورمخ واړو...ځيرشو، زردواړوخپل ټوپکونه پورته کړل، دپوستې خواته يې منډه کړه، قوماندان ددوی په غږونوله غرفې راووت...دوربين يې سترګوته پورته کړ، ددښمن په لوريې وکتل...دپوستې شاوخواسرتېروځانونه چمتوکول، ددوربين له مخې به دوه درې کارغان تېرشول، شاوخواځايونه يې له دوربينه تېرکړل، خويودم په بيړه يې دپوستې لاندې برخې ته وکتل...يوسرتېری مخکې دی اودوه نور ورپسې له پولې دېخوادګې غونډۍ لورته راروان دي، دمخکني سرتېري په لاسونوکې لکړه ښکاره شوه، چې څوکه کې يې په شين اوسپين رنګ بيرغ رپېږي، سپين يې کم خودشين رنګ منځ کې يې هلال اويوستوری ښکاري.

قوماندان زردچمتوکېدوامروکړ، جمال سره دنوروملګروځانونه کندې ته وغورځول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلوټوپکونوپه ماشو يې ګوتې کېښودې، دکندې دواړه خواؤته غټې وسلې بريدته چمتوشوې.

قومندان درې سرتېري ځارل...دجګې غونډۍ نيمايي ته رسېدلي ول چې له مقابل لوري نه دغټې وسلې بريدوشو...دکندې بغل نه توره دوړه پورته شوه، قومندان زرپه لوړغږ وويل:

ـــ بريد!!!...

بغل ته غټې وسلې درزکړ...دسترګو رپ سره ددښمن له پوستې دوړه پورته شوه، له کندې نه دوړومرميوشنهاری وخوت، له دواړو لورو نه يوپربل دمرميوباران ؤ...تنګه شنه دره دډزو ازانګوپه سراخيستې وه، دنښتر منځونه له مرغانو نه خالي وو...

انور قومندان ته چېغه کړه، په لوړغږيې وويل:

ـــ قومندان صيب!!...جمال!!!؟

قومندان زر جمال ته وکتل چې له کندې نه په لېرې فاصله کې دجګې غونډۍ په لورمنډې وهي، زريې دوربين سترګوته پورته کړ، ويې ليدل چې درې سرتېري دجګې غونډې په سردبيرغ په ودرولو بوخت دي، بېرته يې جمال پسې چېغه کړه، خودهغه ټول فکر ددرې سرتېروپه لورؤ.

جمال تېزه منډه وهله...شاوخوابه يې يودم مړه دوړه پورته شوه...زر ودرېد، ټوپک يې دواړولاسونوته کړ، ګونډه يې ووهله...ټوپک يې په ښي اوږه کېښود، دجګې غونډۍ په لوريې ونيو...له غوږسره يې جوخت کړ، کيڼه سترګه يې پټه کړه، دښنې په منځ کې يې بيرغ نيوونکی راوست...په ماشه يې ګوته کش کړه، ډزشو...دجګې غونډۍ په سردبيرغ سره يوځای يوسرتېری په ځمکه پرېوت، په خواکې يې دوو نورو سرتېروخپل ټوپکونه جمال ته سيده کړل...جمال بياپه ماشه ګوته کش کړه، له دواړولورونه ډزشو، دجمال په کيڼه اوږه کې نری دردتېرشو...بغل ته ولوېد، بېرته پورته شو، جګې غونډۍ ته يې وکتل له دووسرتېرو نه يوولوېد، خوبياپورته نه شو، ترځنګ يې بل سرتېري له جګې غونډۍ نه ښکته لورته منډه واخيسته، دجمال کيڼ لاس ځوړندؤ...ټوپک ته نه پورته کېده، ټوپک يې په ښي لاس اوږې ته پورته کړ...کيڼه

سترګه يې پټه کړه، په ماشه يې ګوته کېکاږله، له ډزسره سرتېری دجګې غونډۍ له لمن نه لاندې ولوېد، خوبياپورته نه شو، يودم ددښمن له پوستې نه يوه زربه وچلېده...دجمال له ټټرنه وينوداره وکړه، کيڼ اړخ ته وغورځېد، پدې کې ددښمن له پوستې نه سره لمبه پورته شوه...په تورو دوړوکې ورکه وه، له سرتېرويې سرې لمبې تاوېدلې، په منډو ول، چغې اوکوکارې يې وهلې...

دجمال سترګې پټېدلې...هرڅه ورته تت ښکارېدل، خوداخرځل لپاره يې وکتل چې انور سره دځوسرتېرو دده په لور رامنډې وهي...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه: دا لنډه کیسه د ۱۳۹۳ لمریز کال د ولسمشریزو ټاکنو د پایلو د ځنډ لپاره، د همغه وخت مناسب لیکل شوې وه.

پاچا

ماشوم په زاړه ټیم کې مزی واچو، په خړو خاورو یې کش کړ، د سترګو رپ سره د حوېلۍ اخر ته ورسېد، له ځمکې تاو پورته کېده، حوېلۍ سیوری نه درلود، په منځ کې یې یوازې یوه خېمه ولاړه وه، د هلک له خولې د موټر غږ پورته کېده...هارنډونه یې وهل، ببرته د حوېلۍ بر سرته راغی، لوڅو پښو یې د خاورو رنګ اخیستی و، له رنګه تور مخ یې لمر ته برېښېده.

له خېمې په تن ډنګره ښځه ووته، ټیکري یې څو ځایه پیوندونه درلودل، د مخ راوتلي هډوکي یې له ورایه ښکارېدل، ننوتې سترګې یې تنګې کړې، لمر وهلي لاسونه یې تندي ته پورته کړل، په ماشوم یې غږ کړ:

ــ اختر مامده! جل به دې ووهي، راځه...مر دی!!.

ماشوم دا ځل زاړه ټیم ته ټینګ شوی و، مزی یې ترې ټینګ تاو کړ، خو زر یې وویل:

ــ ادې!! ابا مې راته نوی موټر راوړي!.

ښځه ببرته شاته شوه، د خېمې مخ ته ککړ لوښي پراته ول، تر څنګ یې د اوبو بوشکه په بغل لوېدلې وه....څو شېبې ودرېده، سترګې یې په نغري ولګېدې، سوړ ښکارېده، شاوخوا ترې خالي ټیمي قوطۍ ګانې پرتې وې، یوه غوړه وه، د مېږیانو لیکه ترې وته او ننوته...

د حوېلۍ ور ګړپ کړ، ماشوم چغه کړه:

ــ اغه دی! ابا مې راغی!!.

ښځې سترګې واړولې، په وره کې له ونې لوړ، نری سړی ښکاره شو، په ښي اوږه یې خیرنه پلاستیکي کڅوړه ایښې وه، ترې لنډې او اوږدې اوسپنیزې تختې وتې وې، په تندي یې د پخواني ټپ نښه معلومېده، زنه یې په موټې ږیرې پټه وه، په سر یې د سپینې خولۍ شاوخوا لنده توره لیکه تاوه وه...

شېبه وروسته د خېمې دننه درې تنه ول، ماشوم د مور په غېږ کې سر ایښی و، ترڅنګ یې وچه ډوډۍ پرته وه، ژړل یې:

ــ ماته نوی موټر!!...

مور یې غلې وه، سړي بالخت ته ډډه وکړه، بغل ته یې په خیرو ککړه خوله ایښې وه، په تندي یې څو تاره مړه وېښتان پراته ول، لاس یې پرې کش کړ، ګوتې یې لندې شوې...په خېمه کې ګرمه هوا وچلېده، ماشوم ورو ورو ژړل، سړي وویل:

ــ چوک له مزدورانو ډک و، ټول ببرته ماغوندې خپلو کورو ته لاړل.

ښځې د ماشوم وېښتانو کې ګوتې وهلې، وچې شونډې یې وخوځولې:

ــ ګاونډیو ام د غرمې دپاره څه رانکړ.

سړی غلی و، ښځې زیاته کړه:

ــ ویلې، نور تاسو نه پوزې ته راغلي یو.

د ماشوم سترګې پټې شوې، ښه شېبه چپه چوپتیا شوه، د سړي لاس د مخ لور ته پورته شو، مچ بننګ کړ...

ښځې د ماشوم له لاسه لوېدلې وچه ډوډۍ پورته کړه، تر څنګ یې په سپینه ټوټه کې کېښوده، سړي ته یې سترګې واړولې، وچې شونډې یې وخوځېدې:

ــ ترڅو به ام دا حال یې!؟

سړي اسوېلی کړ:

ــ تر هغه، چې پاچا معلوم شي!!!...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا

د ښځې په گونځې مخ رنه اوښکه ورغړېده، غریو ونیوله، له خالي دیگي شاته شوه، دېوال ته یې ملا جوخته کړه، له دریځې، سپوږمۍ تته رڼا کوله، د دیگي لاندې له مړو سکروټو تاو پورته کېده...

ښځې ژور اسویلی کړ؛د کوټې منځ ته یې وکتل، چوپه چوپتیا وه، په زاړه فرش کوچني ماشومان پراته ول، د خوب پرښتې پرې خورې وې...

پای

ښکلا

د زړه درزا مې ډېره وه، ودرېدم...ښکته او پورته مې گامونه اخیستل، کله به مې لارې ته سترگې ونیولې، بېرته به مې د سیند د ځپو شور ته مخ واړو، یخه هوا به مې حس کړه...

نری باد لگېده، د ونو څانگې به په یوې او بلې ونښتې، بېرته به لېرې شوې، یخ سیوري ته ولاړ وم، لاندې کوچنۍ تیږې ته مې لاس کړ، مخامخ د ځپو منځ ته مې واره کړه، په دې کې د چا غږ مې واورېد:

ـــ شهابه!؟

ژر مې شاته مخ واړو، په زړه مې نرۍ ځړیکه تېره شوه، مخامخ راته یوه جلۍ ولاړه وه، نرۍ ونه یې په تور حجاب کې نغښتې وه، سپین بخن مخ یې د تور ټیکري له منځه ښکلا کوله، ژر مې خوله وخوځوله:

ـــ سلام ښکلا! سترې مه شې.

ښکلا موسکۍ شوه، د ټیکري پیڅکه یې کش کړه، ځواب یې راکړ:

ـــ سلام! ژوندی اوسې.

غلې شوه، زه هم غلی ولاړ وم، په غوږونو مې د سیند د ځپو شور لگېده، ښکلا ته مې وکتل، هغې سترگې ځمکې ته نیولې وې، بېرته مې سترگې ښکته شوې، خو دا ځل مې د ښکلا غږ بیا واورېد:

ـــ شهابه! دا څه خبره ده چې په ټولگي کې دې راته نشوه کولای او دلته دې راوغوښتلم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه درزا مې زیاته شوه، پورته مې وکتل، ښکلا لا سترګې ماته نیولې وې، د ځواب په تمه وه، زړه مې لوی کړ، ژوره ساه مې واخیسته، ومې ویل:

ـــ هغه داسې ده...چې...

ژبه مې بنده شوه، ښکلا دوه سترګې راته نیولې وې، ستونی مې ساف کړ، بیا مې وویل:

ـــ هغه داسې ده... چې د پوهنتون یو سمستر مو پاتې، ما ویل چې له خیره دوه درې میاشتې وروسته فارغېږو، نو...

نور مې ژبه بیا ودرېده، ښکلا یو دم غږ کړ:

ـــ نو... نو څه؟

په ځان پوه نه شوم، چیغه مې کړه:

ـــ زه له تا سره مینه لرم، ته مې خوښېږې!!.

د ښکلا سترګې یو دم رډې ودرېدې، په سپین بخن مخ یې سورخي پیدا شوه، سترګې یې ځمکې ته ونیولې، هېڅ یې له خولې نه وتل...

اوار لرزېدم، ژر مې زیاته کړه:

ـــ دا خبره مې نور په خپل زړه کې نشوه ساتلی، که مې اوس درته نه وه کړې؛نو دا به مې په خپل ژوند کې په ځان سخت ظلم و.

ښکلا یوه کلمه هم له خولې نه وېستله، غلې ولاړه وه، ماته دا ځل د څپو شور نه راته، خو یوازې مې د زړه درزا ګړندۍ اورېده، په همدې کې ښکلا څو ګامه شاته لاړه، سترګې یې هماغسې ځمکې ته نیولې وې، مخ یې خپلې لارې ته واړو، روانه شوه، ژر مې پرې غږ کړ:

ـــ ښکلا!!

ښکلا ځای پر ځای ودرېده، خو مخ یې راتاو نه کړ، بیا مې پرې غږ کړ:

ـــ زه دې د ځواب په تمه یم!

خو دا ځل ژر روانه شوه، شېبه وروسته په غټې تیږې ناست وم، د څپو مستۍ ته مې سترګې نیولې وې، ټول بدن مې خولې و، تېزه هوا چلېده، کالي به مې په بدن یخ

ولګېدل...

***

سهار د پوهنتون په لور روان شوم، ټولګي ته په ننوتو مې له ملګرو سره روغبړ وکړ، کېناستم...ومې کتل، ښکلا لا نه وه راغلې، ملګرو مې خبرې کولې، ما د ټولګي ور ته سترګې نیولې وې، خو ډېر ژر مې سترګې واړولې، د لیدلو وس مې نه درلود، یوه ملګري مې وویل:

ـــ دا خو نن ډېره خوشاله ده!.

بېرته مې مخ واړو، ښکلا د انجونو چوکۍ ته تاوه شوه، په څېره یې موسکا خوره وه، له نورو ملګرو سره کېناسته، حیران پاتې شوم، بل ملګري مې راباندې غږ کړ:

ـــ دا ته نو ولې نن غلی یې!؟

ملګرو مې وخندل، بل وویل:

ـــ دا څو ورځې همداسې دی.

د ښکلا موسکا لږ ډاډ راکړ، ژر مې وویل:

ـــ همداسې ښه یم، کنه بیا مو تنګوم.

ټول ملګري مې په خندا شول، په دې کې استاد ټولګي ته راننوت، ټول ودرېدو، شېبه وروسته چوپتیا وه، یوازې د استاد غږ په ټولګي کې انعکاس کاوه، ساعت وروسته استاد له ټولګي ووت، ښکلا خندل، له نورو انجونو سره یې خبرې کولې، ملګرو ته مې له ټولګي د وتلو وویل، ټول روان شولو، په دې کې مې د یو چا غږ واورېد، بېرته مې شاته وکتل، ښکلا وه، وړاندې لاړم، په څېره یې موسکا خوره وه، خو ډېر ژر یې سترګې بېرته لاندې ونیولې، په لاس کې نیولې کتابچه یې را اوږده کړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـــ شهابه! په دې کې مې یوه لیکنه کړې، ته پرې خپله کره کتنه وکړه، بیا یې بېرته راکړه.

موسکی شوم، شاوخوا مې وکتل، ټولګیوال موږ ته متوجه ول، ژر مې ځواب ورکړ:

ـــ په دواړو سترګو! ضرور یې ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ملګرو پسې مې ووتم، زړه مې ټوپونه وهل، کتابچه مې کلکه نیولې وه، له ملګرو مې اجازه واخیسته، ویل مې چې کورته ځم، اړین کار راته پېښ شو، اجازه یې راکړه او ځان مې پارک ته ورسو، اړخ ته په یوې چوکۍ کېناستم، کتابچه مې مخ ته ونیوله، ښه شیبه مې بندې کتابچې ته کتل، داسې حس مې کاوه، لکه ښکلا چې راته مخامخ ناسته وي، په دې کې کوچنۍ غږ شو:

ـــ ماما جانه! بوټان دې رنګ کم؟

ومې کتل، مخ ته مې کوچنی هلک ولاړ و، وړه څېره یې ګردونو وهلې وه، جامې یې ځای ځای په رنګه تارونو پیوندونه درلودل، په وړو لاسونو یې خیرنه خلته نیولې وه، ومې ویل:

ـــ نه روکی! نه یې رنګوم.

هلک روان شو، خو ژر مې پرې غږ کړ، بېرته راتاو شو، له جېبه مې یو لسګون راوویست، ورته مې ونیو، هلک لسګون واخیست، خوشاله شو، خلته یې په ځمکه کېښوده، کېناست، خو ژر مې وویل:

ـــ ځه روکی! لسګون دې ستا وي.

هلک ودرېد، خوشاله ښکارېده، روان شو، بېرته مې کتابچه مخ ته ونیوله، پاڼې مې ورته واړولې، خالي وې، خو په منځنۍ پاڼو کې مې سترګې په څو کرښو ولګېدې، لیکلي یې ول:

ـــ سلام ګران شهابه! ډېره خوشاله یم، ځکه چې د همدې خبرې په تمه وم. شهابه! زه هم له تاسره مینه لرم.

ټول بدن مې له خوشالۍ په لرزې شو، شاوخوا مې وکتل، بېرته مې په کتابچې سترګې ونښلولې، خو دا ځل هک حیران شوم، زړه مې ودرېد، بدن مې سست شو، لیکلي یې ول:

ـــ شهابه! خو زه مې پلار په وړوکوالي کې د ماما د زوی په نامه کړې یم.

کتابچه مې بنده کړه، سترګې مې ښه شیبه پټې کړې، زړه مې ډب ډب کاوه، غلی وم، بېرته مې سړه ساه واخیسته، بیا مې د کتابچې کرښو ته وکتل، نورې کرښې یې

داسې وې:

ـــ زه تانه بغیر ژوند نه کوم، ځان به مړه کړم، خو د بل چا په نوم به ژوند ونه کړم.

په اخره کې یې د موبایل شمېره وه، کتابچه مې بنده کړه، ځان راته وارخطا وایسېد، همدا یوه اخرنۍ کرښه مې په ذهن کې تاوېده:

ـــ ...ځان به مړه کړم...

***

په کټ کې پروت وم، پورته سپوږمۍ ته مې دوه سترګې نیولې وې، موبایل مې سترګو ته ونیو، څو ځله مې شمېره دننه کړه، خو بېرته به مې پاکه کړه، ښه شېبه وروسته مې زړه غټ کړ، موبایل مې غوږ ته ونیو، خو ډېر ژر له مقابل لوري غږ شو:

ـــ سلام!

اواز د ښکلا و، خو بیا مې هم داسې وویل:

ـــ سلام! شهاب یم.

د خندا غږ شو، بېرته یې وویل:

ـــ دومره دې زما مینه کمزورۍ کړه شهابه! ستا اواز خو زما په زړه کې ځای لري.

غلی وم، ځواب مې ور نه کړ، خو ښکلا بیا وویل:

ـــ د زنګ په تمه دې وم، په لیک دې کره کتنه وکړه؟

ـــ هو! خو اغه اخره کرښه مې درته خوښه نشوه.

ځواب مې وانه ورېده، په تمه وم، خو د ښکلا سلګۍ شوې، ژر مې وویل:

ـــ اوهووو... ښکلا!؟ دا څه اورم؟

خو ژر یې ستونی ساف کړ، ځواب یې راکړ:

ـــ خیر...ښښه غواړم، نور به نه ژاړم.

دواړه غلي وو، خو ښکلا بیا وویل:

ـــ پوښتنه دې ونه کړه!؟

ـــ د څه شي؟

ـــ ماما مې له کورنۍ سره خارج کې اوسیږي، ډېره کوچنۍ وم چې تلي، ما یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس ځېرې هېرې کړې دي.

ډېر وخت وغږېدو، ډاډينه مې ورکوله، خو ښکلا به کله په سلګو شوه، بيا به يې بېرته ځواب راکړ، ښه شېبه وروسته مې ورته ورته ((ښه شپه)) وويل، موبايل مې بند کړ.

***

سهار ټولګي ته لاړم، ملګرو مې بيا راځخه زما د غليتوب پوښتنه وکړه، خو ويل مې چې هېڅ خبره نه شته، لږ بې خوبه يم.

ښکلا تر اخر ساعته پورې ټولګي ته رانغله، سودا مې شوه، زنګ مې ورته وواهه، خو موبايل يې بند و، تر ماښامه يې کار ونه کړ، له ډوډۍ وروسته مې بيا موبايل راواخيست، دا ځل يې زنګ تېر کړ، په تمه وم، موبايل يې پورته نه کړ، بيا مې کوښښ وکړ، خو ډېر وروسته يې ځواب راکړ، غږ يې ورو و، ويې ويل:

ـــ سلام شهابه!

ـــ سلام ښکلا! نن ټولګي ته ولې نه وې راغلې، خيريت خو به و؟

ښکلا غلې وه، بيا مې وويل:

ـــ په تشويش دې کړم، ولې غلې يې؟

ښکلا غريو ونيوله، ورو يې وويل:

ـــ نن مې ماما له خارجه راغی، زوی يې هم ورسره دی.

غلی وم، خو ښکلا ژر وويل:

ـــ مور مې راته غږ کړ، موبايل بايد بند کړم.

ـــ سمه ده.

خو بيا يې ژر وار ونيو، ويې ويل:

ـــ شهابه!

ـــ هو، وايه!

ـــ په ځان پام کوه!.

موبايل بند شو، هماغسې په کټ کې پرېوتم، پورته سپوږمۍ ته مې وکتل، ځای

ځای به په ورېځو کې پټه شوه، بېرته به ترې سپينه رڼا راووته...

اسمان ډېر ښکلی و، رڼو ستورو ځلا کوله، يوه ته مې پام شو، په حرکت و، د نورو ستورو منځ کې په ډېرې تېزۍ روان و، خو له يوه سره هم ونه لګېده، تر ډېره مې ورته سترګې نيولې وې، د غره له څوکې واوښت...

***

سهار ناوخته پاڅېدم، پوهنتون د تلو لپاره مې ځان تيار کړ، په موبايل مې سترګې ولګېدې، ښکلا مې په ياد شوه، ژر مې پورته کړ، په توکمه مې ګوتې کېښوده، له رڼا سره سم مې په يو پيغام سترګې ولګېدې، د رسېدو وخت يې څو ساعتونه مخکې و، ور ننوتم، د ښکلا و، خو يو دم مې پښې ولړزېدې، زړه مې وارخطا شو، ليکلي يې ول:

ـــ شهابه! زه لاړم...ښښنه غواړم، ما هېره کړه!!.

سر راباندې وګرځېد، مخته لاړم، د ګرېوان پاسنۍ تڼۍ مې خوشې کړه، سړه ساه مې واخيسته، بېرته مې موبايل مخ ته ونيو، د ښکلا په شمېرې مې ګوتې کېکاږله، غوږ ته مې ونيو، زنګ لاړ، ځنډ يې وکړ، موبايل پورته نه شو، بيا مې هڅه وکړه، زنګ ور تېر شو، دا ځل مې د ژړا له شور سره يو ځای بل ښځينه غږ واروېد:

ـــ بلې!؟

له شور سره نور هم وارخطا شوم، ژر مې خبره وکړه:

ـــ بلې! زه د ښکلا ټولګيوال يم، خيريت خو به وي؟

ښځه يو دم په کريکو شوه، ځواب يې راکړ:

ـــ زويه! ښکلا زهرينې ګولۍ خوړلي، اوس يې د ښار روغتون ته يوړه.

په مغزو کې مې کرنګ شو، ښځې بيا وويل:

ـــ لور يې راته په لوی لاس مړه کړه.

ژر مې موبايل بند کړ، په منډه له کوره ووتم، موټر ته مې لاس ورکړ او د روغتون په لور مو حرکت وکړ، موبايل مې له جېبه راوويست، د ښکلا اخرني پيغام ته ننوتم، بيا مې همغه کلمات په سترګو ولګېدل، يو دم مې له خولې چيغه ووته:

ـــ ولې دې داسې وکړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرېور شاته راوکتل، خو ژر يې بېرته مخې ته سترګې واړولې، ما هماغسې د موبايل ښيښې ته کتل، چې موټر ودرېد، سترګې مې پورته کړې، د موټرو ګڼه ګوڼه وه، ټول ولاړ ول، مخه مو بنده وه، ترافيک په خوله کې چوړک نيولی و، لاسونه يې يوې او بلې خوا ته خوځول، ژر ښکته شوم، په منډه د موټرونو له منځه ووتم، وړاندې په بل موټر کې کېناستم، خو ډېر ژر د روغتون مخ ته ښکته شوم.

د خلکو ګڼه ګوڼه زياته وه، وړاندې ورغلم، د معلوماتو ورکوونکي راته ځای راوښود، منډه مې کړه، د دهليز بر سرته د بېړنۍ خونې مخ ته په تن ډبل، د لنډې ږيرې سړي ښکته او پورته ګرندي ګامونه اخيستل، بغل ته په لويې چوکۍ بل پوخ ډنګر سړی ناست و، ږيره يې خريېلې ښکارېده، لاندې ځمکې ته يې کتل، تر څنګ يې يو ځوان ولاړ و، کوبای پتلون يې کړی و، لوڅې متې او په زنه يې موټی ږيره نښتې وه، کله به يې د خونې د ور له پاسه سرې اشارې ته وکتل، کله به يې بېرته په تن ډبل سړي ته کتل، چې په تېزۍ تېزۍ يې ګامونه اخيستل...

همدلته مې دېوال ته تکيه وکړه، د ور له پاسه سرې اشارې ته مې دوه سترګې نيولې وې، په دې کې يې تر خوا شنه اشاره روښانه شوه، ودرېدم، د خونې ور خلاص شو، د سپينو جامو لرونکی سړی ترې راووت، پوزې ته يې شنه ټوټه اچولې وه، درې نارينه ژر ورمخته شول، په تن ډبل، د لنډې ږيرې لرونکي سړي په وارخطايي ترې وپوښتل:

ــ ډاکتر صيب! لور مې...ښکلا لور خوبه مې ښه وي؟

ټول د ځواب په تمه ول، د زړه درزا مې اورېده، ټول وجود مې سست و، ډاکتر مخ ته لاس پورته کړ، شنه ټوټه يې لېرې کړه، د ولاړ ډبل سړي په اوږه يې لاس کېښود، ورو يې وويل:

ــ ښښنه غواړم، موږ پوره کوښښ وکړ، خو ومو نشوه ژغورلای!....

پای

زه بدلمنه نه يم!

درز سره، وربه زوره پورې شو...شينکۍ زېږه ګونه پخلنځي ته رانوته، ور ته يې ملاجوخته کړه...کېناسته، هکه حيرانه پاتې وه چې څه وکړي، سترګې يې په منګې ونښتې، زرپورته شوه دمنګي خواته يې منډه کړه، منګی يې په کنډولي راکوږکړ، لاسونه يې لرزېدل...اوبه دکنډولي ترڅوکوواوښتې، پام يې بل چېرته و، زريې منګی سيده کړ، کنډولی يې په دواړولاسونوپورته کړ، دوه درې ګوټه يې ترستوني تېرشول، غاړه يې لنده شوه، کنډولی يې په لاسونوکې ټينګ نه شو، شاته شوه...لاندې يې وکتل، دکنډولي ټوټې پرتې وې، ډېره ناقراره وه، پخلنځي کې څو وارې ښکته پورته لاړه، لاس يې په تندي کېښود، يودم ودرېده...دکشرخان خبره يې ذهن ته راغله چې په برېتويې پټې شونډې وخوځېدې:

ــ شينکۍ!! ډېره ښکلې ښکارې...

شينکۍ ټکان وخوړ...لږه مخکې ولاړه ، بېرته تاوه شوه، بيايې خپلې زارۍ په يادشوې:

ــ کشرخان!... دخدای نه وډارشه...نږدې راته راينشې...

له خولې نه يې چغه ووته ، پخلنځي کې يې شاوخواوکتل هېڅوک نه ول، دېوال ته نږدې کېناسته، له سترګوڅخه يې اوښکې روانې شوې، موراوپلاريې په زړه راووربدل...ځان ورته ډېره بې وسه ښکاره شوه، لږه شېبه غلې وه خوبيايې څه په يادشول:...کشرخان دخپل کاوبای پتلون جېب ته لاس کړ، دسګرټوقوطی يې راووېسته، يويې ترې خولې ته کش کړ...مخ يې راواړو، شينکۍ دخونې په کونج کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناسته وه، ټیکری یې له سر نه لوېدلی ؤ، پېنې یې ځانته راټولې کړې وې، اواره لرزېده، دکشرخان له خولې تورلوگی ووت ، لږمخته راغی خوله یې وخوځېده:

ـــ مه ډارېږه!... زه درسره واده کوم...خوپام چې اوس مشرخان ته څه ونه وايې.

***

دتوتکیوشورشو، شینکۍ سترگې وازې کړې...په چت کې ورته ځاله ښکاره شوه، دتوتکی بچیان وچونگېدل، موربې خوله کې څه ورکړل، بېرته له کړکۍ ووته، شینکۍ غوښتل چې له ځایه پورته شي خوټول بدن یې دردکاوه، په ستونزوپورته شوه، وړاندې لاړه...دمات کنډولي ټوټوته یې لاس وړاندې کړ، چې دمشرخان غږیې ترغوږشو:

ـــ شینکۍ!...وه شینکۍ!!.

شینکۍ زرله پخلنځي ووته:

ـــ دغه ده در غلم.

داوړدې چېلې لاندې مشرخان په کټ کې بالخت ته ډډه کړې ، یوه پښه یې په بله اړولې اوشخه لونگۍ یې ترخوا ایښې وه، دشینکۍ په لیدوبې په تندي کې گونځې پیداشوې، زیاته یې کړه:

ـــ وجلۍ!...څنگه دې رنگ الوتی!؟

ـــ هغه ...مااا...ما...

دشینکۍ خولې ته څه رانغله، پدې کې کشرخان له کومې پیداشو، اوپه خبروکې ولوېد:

ـــ هغه داسې ده پلاره! چې... شینکۍ سپې وډاره کړه.

دمشرخان له تندي گونځې ورکې شوې، په برېتوبې گوتې کش کړې، لستوني یې ترڅنگلوپورته کړل، له سوړاسویلي سره یې خبره له خولې ووته:

ـــ یوخوداجرگونه نه خلاصېږو، زوی مې داڅوورځې کېږي له خارج نه راغلی، ما لاورسره دزړه خواله نه ده کړې.

کشرخان موسک شو، دپلارترڅنگ کېناست، مشرخان په شینکۍ غږکړ:

ـــ شینکۍ! ډېرستړی یم...لږتریخ چای راته راوړه.

ـــ دستي... مشرخان.

شینکۍ پخلنځي ته روانه شوه، کشرخان ورته سترگولاندې موسک شو...

***

شپې تېرېدې...دخان ښځه اوماشومان دگرمی له لاسه کابل ته تښتېدلي ول، راتلوته یې لاوخت ډېرؤ، خوله بلې خواشینکۍ اوس هغه پخوانۍ شینکۍ نه وه، بلاسوچونوپه سراخیستې وه، دکشرخان ورتگ پخلنځي ته زیات شوی ؤ، دشینکۍ رنگ ورځ تربلې خرابېده، کله کله به یې زړه یودم خراب شو، ډېره به وارخطاشوه، خوبیابه یې دکشرخان په خبروځان ته ډاډورکړ:

ـــ شینکۍ!! ته مې ډېره خوښېږې.

یوه ورځ دکلي یوه مشره ښځه خان کره راغله، دبېرته تگ وخت کې شینکۍ ورته دخپل زړه بدوالي خبره وکړه، خوبېرته یې داسې ځواب واورېدچې سترگې یې رډې راوښتې، پخلنځي ته یې منډه کړه، په غوږونوکې یې دښځې خبره کړنگ شوه:

ـــ واه...شینکۍ! ته خو امېدواره یې...

شینکۍ نه پوهېده چې څه وکړي، څوځله یې چړې ته لاس کړچې ځان ووژني، خوبیابه دکشرخان خبروپرېنښوده:

ـــ شینکۍ! مه ډارېږه... زه درسره واده کوم.

شینکۍ ډاډه شوه اوله ځانه سره یې خبرې پیل کړې، لکه بل څوک چې ورته مشوره ورکوي:

ـــ دکشرخان خوښېږم، زه بایدمشرخان له دې خبرې خبرکم.

بیابه له ځان سره موسکه شوه اوشونډې به یې وخوځولې:

ـــ بیابه سره واده وکو.

شپې زړه نازړه دمشرخان خونې ته ننوته، مشرخان له ځانه سره څه شمېرل، څوپانې یې مخ ته ایښې وې، دشینکۍ په لیدوبې وویل:

ـــ شینکۍ؟... راځه لورې!

زړه یې غټ کړوړاندې لاړه ، مشرخان بېرته مخ دپانولورته ښکته کړ، دشینکۍ ژبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده بنده شوه:

ـــ مشرخان!...

ـــ اورم يې...

دشينکۍ رنګ زېړشو، په لرزېدلي غږيې ژبه جوړه کړه:

ـــ زماپه خېټه...دکشرخان ماشوم دی...امېدواره يم.

مشرخان يودم هک حيران پاتې شو، سرې غټې سترګې يې شينکۍ ته پورته کړې، شينکۍ څوړندسرولاړه وه، مشرخان له قهره سورشو...وړاندې راغی:

ـــ څه دې وويل!؟

شينکۍ لاندې ځمکې ته سترګې سيخې کړې وې، مشرخان دويم ځل ونه پوښتل، لاس يې پورته شو، له خولې يې چغه ووته:

ـــ شينکۍ!!...

شينکۍ ښي اړخ تـه ړنګـه پرېوته...پـه کـيڼ غومبـوري کـې يـې دغټوډبلوګوتونښـه پاتې وه، پدې کې کشرخان په منډه خونې ته راننوت، مشرخان په ډېرقهرورته دشـينکۍ خبره غبرګه کړه، خوځواب ورته په وارخطايۍ ورکړل شو:

ـــ په ماباوروکه پلاره! داجلۍ دروغ وايي، زه څنګه داسې کاروکم.

شينکۍ مخ پورته کړ، سترګې يـې لـه اوښـکوډنډې وې ، مخـامخ ورتـه يـوه مکـاره اودروغجنه څېره ښکاره شوه، مشرخان له ډېرې غوسې ځوګامه شاته لاړ ببرته راتاؤشو:

ـــ موراوپلاردې زمونږډېرخذمت کـړی، دهغـوی لـه مرګـه وروسـته مـې لکـه خپلـه لورګڼلې، خوتامې اخرپه ځوی داتورولګوه.

کشرخان له ځان سره موسک شو، شينکۍ غريونيولې وه، خوله يې جـوړه کـړه چـې څه ووايي خومشرخان ترې بياوارونيو:

ـــ ته يوه بدلمنه جلۍ يې!!...

دشينکۍ سترګې رډې راووتلې، په ژړغوني غږ يې له خولې خبره ووېسته:

ـــ نه مشرخان!...زه بدلمنه نه يم...

مشرخان بياپرې چغه کړه:

ـــ بس که!!...

دشينکۍ سترګې ورپېدلې...وډاره شوه، ټول بدن يې اوارلرزېده، خودمشرخان غټې سترګې له سرورګونوڅخه ډکې وې، په کرکه يې وويل:

ـــ زه نوره تاڅپل کورکې نشم ساتلی...اوځه زماله کوره!..

په همدې کې مشرخان له ډېره قهره مخ شاته واړو...ځوګامه وړاندې لاړ، کړکۍ ته ودرېد، سره هواپرې ولګېده...بېرته يې شاته مـخ تاؤکړ...پـه خونـه کـې يـواځې پټلـون کړی هلک ولاړؤ، دلوی ورځنځيرشرنګ کـړ، لـږه شـېبه وروسـته شـينکۍ دلـوړکمره پـه څوکه ولاړه وه، له اوښکوډکې سترګې يې دسپوږمۍ رڼاته ځلېدلې...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

حواله

هلک یو ځل بیا یو یو نوټ سره بېل کړ، خوله یې خوځېده، د هر نوټ په ځنډه کې یو زر (۱۰۰۰) لیکل شوي وو، د اخر نوټ په بېلولو سره موسک شو، د بغل له جېب ځخه یې سپین دستمال راوویست، د پیسو بنډل یې پکې تاو کړ، بېرته یې د بغل په جېب کې کېښود، شاته یې مخ واړو، په وروستۍ چوکۍ کې دوه کسان ناست ول، په خپلو کې یې خبرې سره کولې، هلک یو ځل بیا په بغل جېب لاس تېر کړ، ډاډه شو...زر یې په ډرېور غږ کړ:

ــ استاده! غرمه دې کړه، ځه نو...حرکت وکه.

ډرېور د موټر مخته راتاو شو...مخکۍ دروازه یې نیم کښه کړه، ویې ویل:

ــ وروره! له هغې خوا ام خالي راغلی یم، فلانکوچ دی...په درې کسانو خو اوس نشم تلی.

هلک بېرته غلی شو، مخکنۍ چوکۍ ته یې وکتل...یو کس ناست و، ورپسې یې خالي چوکۍ شمار کړې، خوله یې وخوځوله:

ــ اووف...داخو شپږ کسان کم دي.

پدې کې یو بل کس موټر ته پورته شو، شاته چوکۍ ته یې وکتل خو زر د هلک بغل ته کېناست، په لاس کې یې د ګنیو پلاستیک و، هلک ته یې وړاندې کړ، خوهلک ورته د نه خوړلو وویل...پلاستیک بېرته لېرې شو.

شېبه وروسته فلانکوچ په یوه تنګه دره کې روان و، سورلۍ په خپلو کې خبرې کولې، هلک له ښیښې بهر کتل...یو لاس یې تر ځنګلې له ښیښې وبستی و، بل یې

په بغل جېب ټینګ نیولی و...

پدې کې یې تر ځنګ خندا شوه، هلک زر لاس له ښیښې لېرې کړ، په خوا کې ناست کس ته یې سترګې واړولې...ناست کس ژول شوی ګنی له خولې لاندې د ښېښو لور ته وغورځوه او په برېتو پټې شونډې یې وخوځولې:

ــ نور به دې لاس شخ شوی وي!.

هلک حیران شو...ناست کس بیا زیاته کړه:

ــ څوک یې درنه نه پټوي، لاس دې له جېبه لرې که!.

هلک داځل موسک شو، ویې ویل:

ــ کله مې دومره پیسې جېب کې ندي ایښې...ځکه.

برېتور سړي د ګنیو پلاستیک هلک ته وړاندې کړ، ویې ویل:

ــ واخله! خوله دې خوږه که.

هلک له پلاستیک ځخه دوه درې دانې پورته کړل، برېتور سړي زیاته کړه:

ــ نو یو دم دې دومره ډېرې پیسې له کومه کړې؟.

د هلک د خولې له کونج ځخه اوبو لاره وکړه، زر یې لستوڼی پرې کش کړ، ژوره ساه یې واخیسته، ویې ویل:

ــ نن مې ورور راته له ایرانه حواله کړې، دا یې شپږم کال دی چې تلی.

هلک غلی شو...له خولې یې ژول شوی ګنی لاندې وغورځېد، له بلې دانې ځخه یې شاوخوا وتلې بځرکې لېرې کړل، زیاته یې کړه:

ــ د اوو کلونو خبره درته کوم...ورور ته مې په کلي کې کوژده وکړه، خو وروسته د جلۍ پلار ویل، که د یو ترکتور ماشین پیسې رانکۍ، واده نه درکوم.

د هلک په تندي خوله کېناسته...سترګې یې درندې شوې، خو خپلې خبرې یې بیا وغځولې:

ــ بیا مې ورور د مزدورۍ دپاره ایران ته لاړ...ایله اوس یې د یو ترکتور پیسې حواله کړې.

د هلک سر درد وکړ...لږ غلی شو، خو بیا یې زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ ورسره وغږېدم...ويل يې...ځو ورځې وروسته را...

پدې کې د هلک خوله بنده شوه، سر يې پرې وګرځېد او سترګې يې پټې شوې.

شېبه وروسته هلک د سر درد حس کړ، پدې کې يې ولی وخوځېد...د چا غږ يې واورېد:

ــــ والکه!...پاڅېږه! په موټر کې خوب پوره کی!؟.

هلک سترګې پرانيستې...سر ته يې ډرېور ولاړ و، نبغ کېناست...شاوخوا يې وکتل، په چوکيو کې سورلۍ نه وه، موټر د کلي د بازار منځ کې ولاړ و.

د هلک سر ببرته لاندې وځړېد، پښو ته يې ژول شوي ګني پراته ول، زر يې لاس په بغل جېب کې دننه کړ...هک حيران پاتې شو، رنګ يې والوت، يو دم يې له خولې چغه ووته:

ــــ پيسې!...پيسې مې!!!؟.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library